

bundet. Dette Forslag udmærker sig ved sin Enkelthed og Ensartethed, men vil maaske give Anledning til at Stridigheder, der nu er saare sjældne, bliver hyppigere. Man vilde saaledes opnaa det modsatte af det tilsigtede: at forøge Antallet af Kompetencestridighederne m. m. i Stedet for at modvirke dem.

Det *trede* Forslag gaar ud paa, at Forsamlingen skal vedtage en Erklæring om, at en Stat, der gør Indsigelse mod en Voldgiftsdomstols Kendelse, skal være pligtig til at foreslaa Modparten at træffe Aftale om Kendelsens Appel til den faste Domstol i Haag. Dette Forslag vil navnlig kunne faa Betydning i Forbindelse med Pagtens Forskrifter om Bilæggelse af Tvistigheder og Raadets Virksomhed for at sikre Voldgiftskendelsers Gennemførelse. Den Stat, som nægter at foreslaa Appel eller at gaa med til et Forslag herom, vil komme i en særdeles vanskelig Stilling. Dette Forslag har saaledes en mere politisk end retlig Karakter.

Det maa særlig fremhæves, at medens den til Grund for Juristudvalgets Nedsættelse liggende Forsamlingsbeslutning af 25. September 1929 kun gaar ud paa Adgang til Appel i Tilfælde af Paastand om Inkompetence eller Overskridelse af Bemyndigelse, foreslaar Juristudvalget endnu en tredje Hjemmel til Appel: vitterlige Fejl, der maatte være begaaet under Proceduren. Udvalget indstiller endvidere, at Appel kun skal kunne finde Sted med Hensyn til Kendelser angaaende *retlige* Stridigheder, og at den kun skal kunne foretages af Stater, i Lighed med den i Domstolsstatutens Art. 34 fastslaaede Regel, at kun Stater eller Medlemmer af Folkeforbundet har Adgang til at procedere for Domstolen, derimod ikke Privatpersoner. Den faste Domstol skal kun udtale sig om, hvorvidt den paakærede Kendelse er gyldig eller ikke, medens den ikke skal paakende Sagens Realitet, medmindre dette er udtrykkeligt aftalt mellem Parterne forud for Apellen, og den retlige Stilling, der forelaa forud for den

appellerede Kendelse, genindtræder; saafremt Kendelsen findes at være ulovlig; dog skal Domstolen, om nødvendigt, kunne fastsætte foreløbige Forholdsregler.

Efter en indgaaende Generaldebat i første Udvalg, i hvilken der gjorde sig ret forskellige Strømninger gældende, henvistes Sagen til nærmere Overvejelse i et Under-Udvalg. Under den almindelige Drøftelse udtaltes der fra forskellige Sider Sympati for det finske Forslag og den Tanke, der laa til Grund for samme, men samtidig kom Ængstelsen for gennem en saadan almindelig Adgang til Appel at svække Voldgiftskendelsernes Autoritet og vanskeliggøre Voldgiftsdommernes hele Stilling og Hverv ret stærkt til Udtryk. Man var bekymret for, at Forslaget kunde føre til, at det, der nu i Praksis var en særdeles sjælden Undtagelse — Nægtelsen af at akceptere en afsagt Voldgiftskendelse — vilde blive hyppigere i Fremtiden, idet den Stat, der mente at se sin Interesse deri, vilde benytte Adgangen til Appel ved at paaberaabe sig Inkompetence eller Overskridelse af Beføjelse fra Domstolens Side. Endnu værre vilde det blive, hvis man — som foreslaaet af Juristudvalget — medtog Fejl, der maatte være begaaet under Proceduren, som Hjemmel til Appel. Paa den anden Side fremkom ogsaa Indlæg, der ubetinget støttede Forslaget og endog vilde gaa endnu videre. Saaledes maa særlig nævnes de Udtalelser, som *Politis* (Grækenland) fremsatte, idet han i det finske Forslag saa et betydningsfuldt Skridt fremad mod en Systematisering af den mellemfolkelige Retspleje og vilde medtage fejlagtig Anvendelse af den materielle Ret som Grund til Appel. Fremfor at give den faste Domstol Karakteren af en Kassationsdomstol, som henviste Parterne til de samme Dommere — hvorved der vilde opstaa store Vanskeligheder, saafremt Parterne maatte slutte en ny Voldgiftsaftale om det særlige Stridspunkt, eller den Dommer, hvis Kendelse var blevet underkendt, skulde træffe en ny Afgørelse samtidig med at hans Prestige var blevet svækket — maatte man give den faste Domstol Be-